

[Johan Asmussen.]

men jeg synes også, det havde været rart, om vi havde fået lidt mere besked om, på hvilke punkter man mente at ville foretage forbedringer og ændringer i forretningsordenen.

Der er et punkt, som jeg synes er væsentligt; det har også været fremdraget fra anden side. Det drejer sig om begrundelse af kendelser. Jeg ved godt, der står i forretningsordenen — det er vist § 12 — at de skal begrundes, men jeg tror, det ville være tiltrængt og nyttigt og måske også sagsbegrænsende, om det blev indskærpet i noget højere grad, og om det blev praksis, at begrundelserne blev så tydelige, at skatteyderen, ikke alene kan se, men også forstå, hvorfor afgørelsen bliver, som den bliver.

Og der er et andet punkt, som jeg håber man vil ændre i forretningsordenen for landsskatteretten; det er spørgsmålet om mindretalsvota. Der er en bestemmelse om, at den enkelte, der deltager i behandlingen, har ret til at få optaget sit mindretalsvotum, men der står udtrykkelig, at det ikke skal anføres i kendelsen. Det er altså noget, der står i forretningsordenen, men det står ikke nogen steder i loven, og der er altså efter loven ikke noget til hinder for, at forretningsordenen kunne have den modsatte bestemmelse. Jeg synes, at det er utidssvarende, når man ser på, hvordan proceduren i domstole o. lign. ellers er indrettet, at de interesserede parter ikke kan få at vide, om eller at der har været andre end den ene mening. Sådan var det i gamle dage i højesteret — det har man som bekendt ændret — og jeg synes, det simpelt hen er et tidsbetonet krav, at det må være sådan, at folk kan få at vide, om der har været delte meninger.

Jeg forstår jo på de sådan lidt slørede bemærkninger fra den ene og fra den anden, at de ærede medlemmer, der har været med i udvalget, dog har et vist håb om, at man skal komme videre. Og der er ikke tvivl om, at man fra mange sider finder det nødvendigt at komme videre om ikke just helt så langt, som landsskatteretsudvalget har tænkt sig i sit udkast, så dog væsentligt længere i retning af betryggelse af den enkelte skatteydernes stilling og i retning af hurtig ekspedition af sagerne. Jeg håber, at det vil lykkes, og jeg håber, at det ikke vil være en menne-

skealder, før man kommer videre, at man altså ikke regner med, at nu har man lagt sig fast for en meget lang tid.

Dette med, at det kan være længe og for længe, inden et kommissionsarbejde giver sig udslag i realiteter, er jo noget, vi kender. Man kender det også andre steder end her i landet, og jeg kan ikke nægte mig selv den fornøjelse at citere et par linjer af den kendte engelske forfatter; det mangeårige uafhængige medlem af det engelske underhus A. P. Herbert, der i sin udmærkede bog „The Independent Member“ skriver i relation til dette problem — hvis jeg må tage det i min egen oversættelse —:

„Jeg tænker ofte på, at det må være bedrøveligt for de samfundsinteresserede mænd og kvinder, som for ingenting sidder i en regeringskommission, efter lange tiders arbejde frembringer en god betænkning og må vente i mange år, før de ser noget komme ud af det, meget ofte dør, før det sker.“

Han nævner et eksempel, som han har beskæftiget sig med, hvor det varede 25 år, inden der kom noget ud af det, og slutter så med ordene:

Men — „tålmodighed, loppe, natten er lang.“ Intet er spildt, tingene sker til sidst.“

Jeg håber, at tingene også på dette område vil ske til sidst og helst før.

Hagen Hagensen: I anledning af hr. Johan Asmussens bemærkninger skal jeg blot have lov til at pege på, at ligelighedsprincippet i meget høj grad er blevet trukket frem af mig, også ved første behandling, det er rigtigt; men under udvalgsbehandlingen er der opnået sådanne tilsagn fra ministerens side, der også er gentaget her i salen i dag, at der ikke har været grund til andet og mere end at regne med, at disse ting bliver rettet via forretningsordenen, hvor de rettelig hører hjemme, al den stund jeg har peget på og mener, det i øvrigt følger af loven om partsoffentlighed.

Hvad angår selve forretningsordenen for landsskatteretten, skal den ifølge lovgivningen udfærdiges af finansministeren, og jeg finder ikke, så lidt som sikkert andre gør det, at vi medlemmer af folketinget har nogen adkomst til at blande os i den forretningsorden, som ministeren skal fast-